

Tuileries Headline Extralight

Tuileries Headline Extralight Italic

Tuileries Headline Light

Tuileries Headline Light Italic

Tuileries Headline Regular

Tuileries Headline Regular Italic

Tuileries Headline Medium

Tuileries Headline Medium Italic

Tuileries Headline Bold

Tuileries Headline Bold Italic

Tuileries Headline Black

Tuileries Headline Black Italic

Published

2024

Designed by

Martin Pasquier

Art Direction

Yorgo Tloupas

12 styles

6 weights

with italics

Originally designed for the re-opening of Hotel de Crillon in Paris, Tuileries is a serif typeface family with multiple amounts of weights and optical sizes, from large-size titling to caption text. It was inspired by a 1909 invitation sourced in the archives of the Hotel, where we found an Opened typeface reminiscent of the Caslon Open letters style, fashionable at the beginning of the 20th century. We kept the bracketed serifs, the generous leg on the letter -R- and the overall proportions of the sample we had, and extended the family to offer a large range of styles.

Extralight
pt.90
Português

Guarda-Roupa Ornamentação Biodiversidade

Extralight
pt.12
Português

O mar Mediterrâneo é um mar entre a Europa, África e Ásia, tendo abertura e comunicação direta com o Atlântico através do estreito de Gibraltar e o Oriente Médio como limite oriental. A sua área é aproximadamente 2,5 milhões km², sendo o maior mar interior continental do mundo. As águas do Mediterrâneo banham as três penínsulas do sul da Europa, a Ibérica (apenas a Sul e Sudeste de Espanha), a Itálica e a Balcânica. Suas águas comunicam com as do oceano Atlântico (através do estreito de Gibraltar) e com o mar Vermelho (através do canal de Suez). As águas do mar Negro também desaguam no Mediterrâneo (pelos estreitos do Bósforo e dos Dardanelos). As águas do Mediterrâneo geralmente são quentes devido ao calor vindo do deserto do Saara, fazendo com que o clima das zonas próximas seja mais temperado (clima mediterrânico). O termo Mediterrâneo deriva da palavra latina *Mediterraneus*, que significa entre as terras. O mar Mediterrâneo através da história da humanidade tem sido conhecido por nomes diferentes. Os antigos romanos o chamavam, de *Mare Nostrum*, que significa Nosso Mar (e de fato os romanos conquistaram todas as regiões, com vista para o Mar Mediterrâneo). Pelos árabes era chamado de *al-Bahr al-al-Abyad Mutawassi* ou seja, “Mar Branco do Meio”, o que inspirou o termo turco *Akdeniz* que significa Mar Branco. Distribuição potencial de oliveiras na bacia do Mediterrâneo. A oliveira é um indicador biológico da região do Mediterrâneo (Oteros, 2014). Máxima extensão do Império Romano, em 117 d.C.. O Império desenvolveu-se em volta do mar Mediterrâneo, que os romanos chamavam *Mare Nostrum* (Nosso Mar) Principais cidades do Mediterrâneo no séc. XXI. Desde a Antiguidade, o mar Mediterrâneo foi uma zona privilegiada de contatos culturais, intensas relações comerciais e de constantes confrontos políticos. Às margens do Mediterrâneo floresceram, desenvolveram-se e desapareceram importantes civilizações, alguns dos povos que habitaram as costas do Mar Mediterrâneo: egípcios, cananeus, fenícios, hititas, gregos, cartagineses, romanos, macedônios, berberes, genoveses e venezianos. Um dos fatos marcantes da

Extralight Italic
pt.90
English

Sparkling Wine Microprocessor Patrimonialism

Extralight Italic
pt.12
English

City Hall MRT station is an underground Singapore Mass Rapid Transit (MRT) interchange station on the North–South line (NSL) and East–West line (EWL). Situated in the Downtown Core district, it is underneath Stamford Road near the road junctions with North Bridge Road and St Andrew's Road. The station is near landmarks such as the former City Hall, Raffles City, the Padang, St Andrew's Cathedral and the Cenotaph. Initially named St Andrew's MRT station, the station was included in the early plans for the original MRT network in 1982. Construction of the tunnels between the City Hall and Raffles Place stations required the draining of the Singapore River. The station opened on 12 December 1987 as part of the MRT extension to Outram Park station. Cross-platform transfers between the NSL and EWL began on 28 October 1989, ahead of the opening of the MRT eastern line extension to Tanah Merah station on 4 November which split the MRT network into two lines. A designated Civil Defence shelter, the three-level station features a mural by Simon Wong which depicts government buildings in the area. The contract for the construction of four 800-metre (870 yd) tunnels between the City Hall and Raffles Place stations was awarded to a joint venture between Kajima Corporation and Keppel Shipyard in October 1983 for S\$35.65 million (US\$50 million in 2022). Another contract for the construction of the station was awarded to a joint venture between Nishimatsu and Lum Chang at S\$77.65 million (US\$105 million in 2022) in May 1984. Construction of the station began on 7 September 1984 with a Christian ceremony near the St Andrew's Cathedral. The gathering prayed for the safety of the cathedral and the construction workers, the successful completion of the station, and blessings for future commuters. The construction of tunnels between the City Hall and Raffles Place stations required the draining of the Singapore River. The contractor used the cut-and-cover construction method since the tunnels, which cross over one another, would pass through a shallow part of the river. The tunnel boring machine was launched from Empress Place located by the river bank. Due to the acidit

Light
pt.90
Deutsch

Naam en adres Tekortkoming Middeleeuwen

Light
pt.12
Deutsch

Catharinas Großvater, der in habsburgischem Hofdienst stehende kaiserliche Rat, Kammerprokurator und in eigener Sache erfolgreiche Geschäftsmann Johann Baptist Linsmayr (auch Linnsmaier oder Linsmeyr; 1542–1608), Herr auf Weinzierl und Seisenegg, war 1579 in den rittermäßigen Adelsstand, 1602 nach einem von ihm erbauten Schloss in der Steiermark zum Edler von Greiffenberg und 1608 zum Freiherrn von Greiffenberg erhoben worden. Er war zuerst mit Catharina Stainwerffer verheiratet, nach deren Tod mit einer Dame aus einflussreicher geadelter Familie, danach mit der aus altem Adel stammenden Susanna Catharina, Freiin von Teuffenbach. 1651 berichtete von Greiffenberg, während eines Abendmahlsgottesdienstes eine Lichtvision erlebt zu haben. Dieses Ereignis bewegte sie dazu, ihr Leben von nun an vollends der Verbreitung eines mystisch geprägten protestantischen Glaubens zu widmen. Die aus diesem Ereignis hergeleitete protestantische Mystik bildet die Grundlage für ihr gesamtes Schaffen. Catharina Regina von Greiffenbergs literarisches Talent wurde von ihrem „Nachbarn“ Johann Wilhelm von Stubenberg entdeckt, der unweit von Seisenegg auf der Schallaburg lebte und sich als Übersetzer einen Namen gemacht hatte. Stubenberg leitete lyrische Texte Catharinas an Sigmund von Birken weiter, mit dessen Unterstützung 1662 in Nürnberg die Geistlichen Sonette, Lieder und Gedichte, eine Sammlung von Andachtsgedichten publiziert wurde. Aus religiöser Überzeugung heraus reiste Catharina mehrmals nach Wien mit der Absicht, Kaiser Leopold I. zum Protestantismus zu bekehren. 1675 wurde die Gedichtsammlung Siegessäule der Buße und des Glaubens wider den Erbfeind christlichen Namens veröffentlicht, in der die aktuelle Bedrohung Österreichs durch die Osmanen das Thema war. Nach dem Tod ihres Mannes und der Übersiedlung nach Nürnberg vertiefte Greiffenberg ihre Freundschaft zu Sigmund von Birken. Mit ihm und ihrer gemeinsamen Freundin Susanna Poppekam es zu einem regen Austausch von Briefen. Die Freunde beschäftigten sich in di

Light Italic
pt.90
Français

Ornementation Aménagement Informationnel

Light Italic
pt.12
Français

La basilique Notre-Dame la Daurade, dite aussi Sainte-Marie la Daurade, est une église toulousaine ayant titre de basilique mineure. Elle se situe le long des quais de la Garonne, près de la place et du port du même nom. Elle jouxte l'école des Beaux-Arts. C'est une église apparemment sans clocher, à la façade classique, dont on peut mieux apprécier l'architecture de l'autre côté du fleuve : on aperçoit alors un petit clocher sous-dimensionné. Elle a été totalement reconstruite à la fin du XVIIIe siècle sur le site de l'une des plus anciennes églises de Toulouse, qui fut probablement la chapelle des rois wisigoths et dont l'abside était couverte de mosaïques dorées paléochrétiennes (d'où le nom daurada, dorée). Siège d'une abbaye bénédictine dont le prieur était l'un des principaux personnages de la Toulouse médiévale, elle était bordée de moulins jusqu'à la fin du XIVe siècle et donnait sur le principal pont de Toulouse du XIIe au XVIIe siècle, le pont de la Daurade. Elle fait l'objet d'un classement au titre des monuments historiques depuis le 1er février 1963. Son histoire commence au Ve siècle. Elle est bâtie sur les vestiges d'un temple romain dodécagonal, sans doute dédié à Apollon, et surmonté d'une coupole. Ce sont les empereurs romains qui confient ce temple aux chrétiens. Le culte de la Vierge reçoit de nouvelles définitions dogmatiques à Ephèse, en 431. C'est peut-être l'une des raisons de la construction de l'église de la Daurade, dédiée à la Vierge Marie représentée sous la forme d'une vierge noire. En effet, connue aujourd'hui sous le nom de « basilique de la Daurade » à cause de ses mosaïques à fonds dorés, l'église est d'abord appelée « basilique Sainte-Marie de Toulouse ». Son nom provient d'une mosaïque en or qu'elle renfermait : Deaurata qui veut dire couverte d'or. Elle est intégrée au IXe siècle à un monastère bénédictin. Au XIe siècle, l'église, restée dodécagonale, est prolongée par une nef romane. Elle est rattachée à l'abbaye de Moissac, elle-même dépendante de Cluny, en 1077, et le monastère est augmenté d'un cloître. La coupole est détruite en 1703, alors qu'elle menaçait de s'écrouler. Un dôme est alors posé en 1760, entamant un peu plus la solidité des

Regular
pt.90
Español

Departamento Rehabilitación Gastronómico

Regular
pt.12
Español

Barcelona es una ciudad española, capital de la comunidad autónoma de Cataluña, de la provincia homónima y de la comarca del Barcelonés. Con una población de 1 636 193 habitantes en 2022, es la segunda ciudad más poblada de España y de la península ibérica después de Madrid, y la décima de la Unión Europea. El área metropolitana de Barcelona tiene 5 575 204 habitantes (2019), siendo así la quinta aglomeración urbana de mayor población de la Unión Europea. Cuenta con un PIB nominal de 142 223 millones € y un PIB per cápita nominal de 30 619 €, lo que representa un PIB PPA per cápita de 36 240 €, siendo la segunda área metropolitana española en actividad económica y la decimoséptima europea después de Londres, París, Rin-Ruhr, Ámsterdam, Milán, Bruselas, Moscú, Fráncfort del Meno, Múnich, Madrid, Berlín, Viena, Roma, Copenhague, Estocolmo y Birmingham. Se ubica a la orilla del mar Mediterráneo, a unos 120 km al sur de la cadena montañosa de los Pirineos y de la frontera con Francia, en un pequeño llano litoral limitado por el mar al este, la sierra de Collserola al oeste, el río Llobregat al sur y el río Besós al norte. Por haber sido capital del condado de Barcelona, se suele aludir a ella con la denominación antonomástica de «ciudad condal». La historia de Barcelona se extiende a lo largo de 4000 años, desde finales del Neolítico, con los primeros restos hallados en el territorio de la ciudad, hasta la actualidad. El sustrato de sus habitantes aúna a los pueblos íberos, romanos, judíos, visigodos, musulmanes y cristianos. Como capital de Cataluña y segunda ciudad de España en importancia, ha forjado su relevancia con el tiempo, desde ser una pequeña colonia romana hasta convertirse en una ciudad valorada internacionalmente por aspectos como su economía, patrimonio artístico, cultura, deporte y vida social. Barcelona ha sido escenario de diversos acontecimientos internacionales que han contribuido a consolidarla, desarrollarla y darle proyección mundial. Los más relevantes han sido la Exposición Universa

Regular Italic
pt.90
Italien

Appartamento Gastronomico Comproprietà

Regular Italic
pt.12
Italien

Akhenaton, talvolta anche Ekhnaton, Ikhnaton, Khuenaton o Khuniatonu, ma per i primi cinque anni di regno Amenofi IV o Amenhotep IV (Tebe, 1375 a.C. circa - Akhetaton, 1336 a.C. o 1334/1333 a.C. circa), è stato un faraone egizio della XVIII dinastia. Regnò per 17 anni, morendo probabilmente tra il 1336 a.C. e il 1334/1333 a.C. È celebre per aver abbandonato il tradizionale politeismo egizio a favore di una nuova religione di stampo enoteistico, monolatrico (che mantenne, cioè, la credenza in più divinità pur adorandone una sola) o pseudo-monoteistico, introdotta da lui stesso e basata sul culto del solo dio Aton, il disco solare. La sua rivoluzione religiosa, duramente contrastata, si rivelò effimera. Pochi anni dopo la sua morte, i suoi monumenti furono occultati o abbattuti, le sue statue spezzate o riciclate e il suo nome cancellato dalle liste reali. Le pratiche religiose tradizionali furono gradualmente restaurate e i sovrani che pochi decenni dopo fondarono una nuova dinastia, senza legami con la XVIII dinastia, screditarono Akhenaton e i suoi immediati successori (Nefertiti, Smenkhara, Tutankhamon e Ay), appellando lo stesso Akhenaton "il nemico di Akhetaton" o "quel criminale". A causa di questa damnatio memoriae, Akhenaton fu completamente dimenticato fino alla scoperta, nel XIX secolo, del sito archeologico di Akhetaton (Orizzonte di Aton), la nuova capitale che egli fondò e dedicò al culto di Aton, presso l'attuale Amarna. Gli scavi iniziati dall'archeologo inglese e Flinders Petrie nel 1891, e terminati nel 1937, fecero nascere un grande interesse nei confronti di questo enigmatico faraone. Una mummia scoperta nel 1907 da Edward Ayrton nella tomba KV55 della Valle dei Re potrebbe essere la sua; recenti analisi del DNA hanno accertato che l'uomo scoperto nella KV55 era padre di re Tutankhamon, ma l'identificazione di tali resti con Akhenaton è assai dibattuta. L'interesse moderno nei confronti di Akhenaton e della sua grande sposa reale Nefertiti deriva in parte dalla sua connessione con Tutankhamon (anche se la madre del giovane fa

Medium
pt.90
Türkçe

Sıradan Şarap Peyzaj Mimarı Bira Fabrikası

Medium
pt.12
Türkçe

Öter ardıc kuşu ya da çil bakal (*Turdus philomelos*), karatavukgiller (*Turdidae*) familyasından, Avrasya'nın tamamına yakın bir alanda yaşayan, ötücü bir kuş türüdür. Üst tüyleri kahverengi, alt tüyleri ise kara benekli krem ya da ten rengidir ve üç alt türü tanınır. Tekrar eden şarkıya benzer kendine özgü şakımalarıyla bilinir. Ormanlarda, bahçe ve parklarda ürerler ve kısmen göçmendirler. Önemli bir popülasyonu kışları Avrupa'nın güneyinde, Kuzey Afrika'da ve Orta Doğu'da geçirirler. Aynı zamanda Yeni Zelanda ve Avustralya'ya da tür olarak yerleştirilmiştir. Dünya popülasyonu tehdit altında değilse de Avrupa'nın bazı bölümlerinde tarım uygulamalarının değişmesi nedeniyle ciddi derecede popülasyon düşüşü olmuştur. Öter ardıc kuşu çalılık ya da ağaçlara, duvarları çamurla kaplı kase şeklinde yuva yapar ve dört ila beş adet koyu benekli mavi yumurta yumurtlar. Hep çildirler ve örs gibi kullandıkları bir taşın üzerinde salyangozların kabuklarını kırarlar. İç ve dış parazitlerden etkilenir ayrıca kediler ve diğer yırtıcı kuşlar tarafından avlanırlar. Öter ardıc kuşu 1831 yılında Alman ornitolog Christian Ludwig Brehm tarafından belirlenmiştir ve o zamandan beri ilk verilen bilimsel adını korumaktadır: *Turdus philomelos*. Cins ismi olan *Turdus*, ardıc kuşunun Latincesidir. Bilimsel adın ikinci bölümü ise Yunan mitolojisinde dili kesildikten sonra şakıyan bir kuşa dönüşen Atinalı prenses Filomela'ya bir atıftır. Adı Grekçe *philo-* (seven), ve *melos* (şarkı) kelimelerinden oluşmuştur. Yakın zamanda yapılan moleküler bir araştırma sonucunda öter ardıc kuşunun en yakın akrabalarının, benzer renkte tüylere sahip olan ökse ardıc kuşu (*T. viscivorus*) ve Çin ardıc kuşu (*T. mupinensis*) olduğu ortaya çıkmıştır. Bu üç tür *Turdus* soyundan erken dönemde ayrılan bir kategoriye aittirler ve karatavuk (*T. merula*) gibi diğer Avrupa ardıc kuşları ile akrabalık bağları daha uzaktır. Öter ardıc kuşunun üç alt türü bulunur. *T. p. philomelos* türün dağıldığı alanların tamamına yakınında bulunur. B

Medium Italic
pt.90
Magyar Nyelv

Alultápláltság Szakvélemény Várostervezés

Medium Italic
pt.12
Magyar Nyelv

A Le Mans-i csata 1793. december 12. – 13. között zajlott, a vendée-i felkelők és a köztársasági csapatok között. A csata a felkelők teljes vereségével végződött. A vésztesre álló vendée-i felkelők fokozatos visszavonulásra kényszerültek a köztársasági csapatok elől. Miután képtelenek voltak átkelni a Loire folyón, kénytelenek voltak folytatni a visszavonulást Le Mans irányába, a köztársasági csapatokkal a nyomukban, akik hatalmas veszteségeket okoztak a vendée-i csapatoknak, amelyek létszáma mintegy 20 000 főre csökkent, velük volt mintegy 15 000 nő, gyermek és sebesült is. Így érkeztek meg Le Mans-ba. December 12-én az első köztársasági csapatok megérkeztek a város kapujába. Időközben a felkelők megpróbálták törbe csalni a köztársaságiakat a Le Mans-hoz közeli erdőkben. A köztársaságiakat meg is lepték az erdőtől érkező lövések. A seregben kitört a pánik és az összeomlás szélére került, de ekkor megérkezett Jacques Delaistre de Tilly serege, amely elől a felkelők sürgősen visszavonultak a városba. A köztársasági sereg eszébe jutott a városba, legyűrve a vendée-i védősereget. Henri de la Rochejaquelein látva, hogy a csata elveszett, megkezdte a kivonulást a városból, néhány katonán azonban továbbra is folytatta a védekezést a városban, míg a francia tüzérség le nem gyűrte őket, tüzet nyitva az épületekre. A csata mészárlással végződött. A katonák gyerekeket, sebesülteket és nőket mészároltak le. Westermann huszáraival üldözőbe vette a felkelőket, akiknek egy részét sikerült legyilkolnia, de nagy részük sikeresen eljutott Laval-ba. Itt a köztársaságiak abbahagyták az üldözést. Le Mans ostrománál mintegy 5000 felkelő halt meg, a Lavalig folytatott harcokban pedig még mintegy 10 000-en veszítették életüket. A köztársasági csapatok vesztesége mindössze 30 halott, 100 sebesült volt. Ez a szócikk részben vagy egészben a Battle of Le Mans című angol Wikipédia-szócikk fordításán alapul. Az eredeti cikk szerkesztőit annak laptörténete sorolja fel. Ez a jelzés csupán a megfo

Bold
pt.90
Polski

Całe Jedzenie Wybudowany Zrównywanie

Bold
pt.12
Polski

Zawrót głowy (tytuł oryg. Vertigo) – amerykański dreszczowiec psychologiczny z elementami melodramatu z 1958 w reżyserii Alfreda Hitchcocka i według scenariusza Aleca Coppela i Samuela A. Taylora, będący ekranizacją powieści The Living and the Dead duetu pisarskiego Boileau-Narcejac z 1954. Akcja filmu rozgrywa się w San Francisco i przedstawia losy policyjnego detektywa Johna „Scottiego” Fergusona (James Stewart), który z powodu lęku wysokości i i zawrotów głowy decyduje się na opuszczenie zajmowanego stanowiska. Wkrótce dostaje od swojego przyjaciela Gavina Elstera (Tom Helmore) zlecenie śledzenia jego żony Madeleine (Kim Novak). Z czasem mężczyzna ulega coraz większej fascynacji kobietą i popada w stopniową obsesję na jej punkcie. Film został wydany w Stanach Zjednoczonych pod tytułem Vertigo, co było autorskim pomysłem Hitchcocka. Studio Paramount niechętnie na to przystało, mając obawy, że większa część odbiorców nie będzie wiedziała, co on oznacza. W momencie premiery film został przyjęty bez większego entuzjazmu, zarówno przez widzów, mając słabe wyniki w kinach, jak i krytyków, którzy zarzucali mu m.in. zbyt skomplikowaną fabułę i zbyt długi czas trwania. Zawrót głowy no minowany był w dwóch kategoriach do nagrody Akademii Filmowej: za najlepszy dźwięk i najlepszą scenografię. Rozczarowany odbiorem Hitchcock, odzyskawszy prawa do filmu od Paramountu, nie pokazywał go więcej za życia. Zawrót głowy ponownie trafił do dystrybucji w październiku 1983, wtedy też został uznany za klasyczny gatunku i zebrał przychylne oceny. Współcześnie uznawany jest przez biografów i historyków za arcydzieło i jeden z najwybitniejszych filmów w dorobku reżysera. W 1989 został objęty konserwacją przez National Film Registry. Film rozpoczyna się od sceny pogoni na dachu budynku w San Francisco. Dwóch tamtejszych policjantów ściga przestępcę. Gdy jeden z nich,

Bold Italic
pt.90
Íslenska

Matgæðingar Blóðug María Lýfseðilsskyld

Bold Italic
pt.12
Íslenska

Gróðurhúsalofttegund er lofttegund í lofthjúpi sem drekkur í sig og gefur frá sér innrauða geislun. Þetta ferli er meginástæða gróðurhúsaáhrifa. Helstu gróðurhúsalofttegundirnar í lofthjúpi jarðar eru vatnsgufa, koldíoxíð, metan, tvíköfnunarefnisoxíð og óson. Án gróðurhúsalofttegunda væri meðalhiti yfirborðs jarðar -18°C , í stað núverandi meðaltals sem er 15°C . Í sólkerfinu, eru Venus, Mars og Titan einnig með lofthjúp sem veldur gróðurhúsaáhrifum. Losun gróðurhúsalofttegunda stafar bæði af náttúrlegum þáttum eins og breytileika á sporbaugi við sól (e. orbital forcing) og eldgosum, og af athöfnum mannsins sem valda hlýnun jarðar. Helstu áhrif frá mannum sem stuðla að losun gróðurhúsalofttegunda eru bruni á jarðefnaeldsneyti, t.d. kolum, bensíni (og öðrum efnum unnum úr hráolíu) og jarðgasi (sem hefur þó minni áhrif en bensín) og vagna eyðingar skóga og landbúnaðar. Vatnsgufa (H_2O) er þriggja atóma sameind, samansett úr tveimur vetnisatómum (H) og einu súrefnisatómi (O). Maðurinn hefur ekki bein áhrif á vatnsgufu í andrúmsloftinu en hún er algengasta gróðurhúsalofttegundin. Hækkun hitastigs mun samt leida af sér meiri uppgufun og auka getu lofts til að halda vatnsgufunni. Koldíoxíð (CO_2) er þriggja atóma sameind, samansett úr tveimur súrefnisatómum (O) og einu kolefnisatómi (C). Sameindin er á formi gass við stofuhita, er lyktarlaus og litlaus og kemur þannig fyrir í andrúmsloftinu. Koldíoxíð verður til við efnaskipti dýra, plantna, sveppa og örvera ásamt því að verða til við bruna kola og við skógarelda. Jarðkol eru til dæmis notuð við hitun húsa og raforkuframleiðslu. Vegna þess að koldíoxíð myndast við skógarelda gæti orðið meiri losun á því meðfram þurkum sem verða tilkomnir vegna gróðurhúsaáhrifa. Plöntur nota koldíoxíð til ljóstillífunar. Í sjó er um 50-falt meira magn koldíoxíðs en í andrúmsloftinu og ógnar það einnig lífi þar með súrnun sjávar. Vegna áhrifa frá mannum hefu

Black
pt.90
Shqip

Përgjaksime Festë Publike Eklekticismi

Black
pt.12
Shqip

Një republikë, e bazuar në frazën latine *res publica* (“çështje publike”), është një shtet në të cilin pushteti politik qëndron tek publiku dhe përfaqësesit e tij - në kontrast me një monarki. Përfaqësimi në një republikë mund ose nuk mund të zgjidhet lirish nga qytetaria e përgjithshme. Në shumë republika historike, përfaqësimi ka qenë i bazuar në statusin personal dhe roli i zgjedhjeve ka qenë i kufizuar. Kjo mbetet e vërtetë edhe sot; ndër 159 shtetet që përdorin fjalën “republikë” në emrat e tyre zyrtarë që nga 2017, dhe shtetet e tjera të konstituara zyrtarisht si republika, janë shtete që kufizojnë ngushtësisht të drejtën e përfaqësimit dhe procesin e zgjedhjes. Termi zhvilloi kuptimin e tij modern në lidhje me kushtetutën e Republikës së lashtë Romake, që zgjati nga përmbysja e mbretërve në 509 para Krishtit deri në krijimin e Perandorisë në 27 para Krishtit. Kjo kushtetutë karakterizohej nga një Senat i përbërë nga aristokratë të pasur që kishin ndikim të rëndësishëm; disa asamble popullore të të gjithë qytetarëve të lirë, që zotërojnë pushtetin për të zgjedhur magistratë dhe për të miratuar ligje; dhe një sërë magistratesh me lloje të ndryshme të autoritetit civil dhe politik. Më shpesh një republikë është një shtet i vetëm sovran, por ka edhe entitete shtetërore nënkombëtare që quhen republika, ose që kanë qeveri që përshkruhen si republikane në natyrë. Termi e ka origjinën nga përkthimi latin i fjalës greke *politeia*. Ciceroni, midis shkrimtarëve të tjerë latinë, përktheu *politeia* si *res publica* dhe nga ana e tij u përkthye nga studiuesit e Rilindjes si “republikë” (ose terma të ngjashëm në gjuhë të ndryshme evropiane). Termi *politeia* mund të përkthehet si formë e qeverisjes, politike ose regjimit dhe për këtë arsye nuk është gjithmonë një fjalë për një lloj specifik regjimi siç është fjala moderne republikë. Një nga veprat kryesore

Black Italic
pt.90
Lietuvių

Labai Švarus Grandinėmis Tvarkaraštis

Black Italic
pt.12
Lietuvių

Košė – beveik visame pasaulyje paplitęs patiekalas, gaminamas vandenyje (ar kituose skysčiuose) verdant augalų sėklas (dažniausiai javų ar ankštinių kruopas) arba šakniavaisius. Valgoma kaip atskiras patiekalas arba patiekiamas kaip garnyras. Yra vienas iš pagrindinių grūdų valgių, vartojamų pasaulyje, ir vienas seniausių žmonijos išrastų patiekalų, reikalaujantis minimalių maisto ruošimo įrankių bei įgūdžių. Košėms gaminti užtenka puodo ir ugnies. Priešingai, iš grūdų gaminamiems duonomis ir kepiniams, kurie termiškai apdorojami kepant, reikia gerokai sudėtingesnės įrangos – krosnies. Košės pagrindas dažniausiai yra kruopos – javų arba ankštinių sėklos, kurios gali būti naudojamos pilnos arba skaldytos skirtingomis frakcijomis, iki smulčiausių miltų. Taip pat gali būti presuojamos (dribsniai). Pavyzdžiui, iš tų pačių kviečių grūdų gaunamos pilno grūdo kruopos, bulguras, manų kruopos, arba skirtingos frakcijos kviečių dribsniai. Kruopoms dažniausiai naudojami javai yra kvietys, miežis, aviža, grikiš, rugys, ryžis, kukurūzas, sora, sorgas, kynva, žirnis, pupuolė ir pan. Košėms gali būti naudojami ir angliavandenių gausūs šakniavaisiai: bulvė, manijokas, jamsas ir pan. Verdant košes naudojamas skystis, dažniausiai vanduo, tačiau priklausomai nuo tradicijos jis gali būti keičiamas arba papildomas pienu, sultiniu, vaisių ar uogų sultimis. Pagal kruopų ir skysčio santykį košių tirštumas ir konsistencija įvairuoja nuo birios (kuomet kruopos atsiskiria viena nuo kitos), iki geriamos. Skystesnės konsistencijos košės labiau paplitę karštuose kraštuose (kur daugiau išgarinama vandens), visur pasaulyje jos naudojamos ligoniams ir vaikams. Košės gali būti skatinamos įvairiais prieskoniais, uždaromos riebalais, pieno produktais (sviestu, grietine), spirgais, saldžiais priedais (uogienėmis, medumi) ir pan.

Open type	Deactivated	Activated
All Caps	Try (again)	TRY (AGAIN)
Ligatures	Affirmation	Affirmation
Fractions	1/22 3/4	$\frac{1}{22}$ $\frac{3}{4}$
Superscripts Superiors	x ¹⁵⁸ + y ²³ × z ¹⁸ -a ⁴²⁶⁰	x ¹⁵⁸ + y ²³ × z ¹⁸ -a ⁴²⁶⁰
Superscripts Inferiors	x ₁₅₈ + y ₂₃ × z ₁₈ -a ₄₂₆₀	x ₁₅₈ + y ₂₃ × z ₁₈ -a ₄₂₆₀
Contextual alternates	L'apostrophe "test"	L'apostrophe "test"
Ordinals	Le no.10	Le n ^o 10
Stylistic alternates	<i>A shy kid.</i>	<i>A shy kid.</i>

Styles included in complete family

Display Extralight	Headline Extralight	Text Extralight	Caption Extralight
<i>Display Extralight Italic</i>	<i>Headline Extralight Italic</i>	<i>Text Extralight Italic</i>	<i>Caption Extralight Italic</i>
Display Light	Headline Light	Text Light	Caption Light
<i>Display Light Italic</i>	<i>Headline Light Italic</i>	<i>Text Light Italic</i>	<i>Caption Light Italic</i>
Display Regular	Headline Regular	Text Regular	Caption Regular
<i>Display Regular Italic</i>	<i>Headline Regular Italic</i>	<i>Text Regular Italic</i>	<i>Caption Regular Italic</i>
Display Medium	Headline Medium	Text Medium	Caption Medium
<i>Display Medium Italic</i>	<i>Headline Medium Italic</i>	<i>Text Medium Italic</i>	<i>Caption Medium Italic</i>
Display Bold	Headline Bold	Text Bold	Caption Bold
<i>Display Bold Italic</i>	<i>Headline Bold Italic</i>	<i>Text Bold Italic</i>	<i>Caption Bold Italic</i>
Display Black	Headline Black	Text Black	Caption Black
<i>Display Black Italic</i>	<i>Headline Black Italic</i>	<i>Text Black Italic</i>	<i>Caption Black Italic</i>

Supported languages:

Abenaki, Afaan Oromo, Afar, Afrikaans, Albanian, Alsatian, Amis, Anuta, Aragonese, Aranese, Aromanian, Arrernte, Arvanitic (Latin), Asturian, Atayal, Aymara, Azerbaijani, Bashkir (Latin), Basque, Belarusian (Latin), Bemba, Bikol, Bislama, Bosnian, Breton, Cape Verdean Creole, Catalan, Cebuano, Chamorro, Chavacano, Chichewa, Chickasaw, Cimbrian, Cofán, Cornish, Corsican, Creek, Crimean Tatar (Latin), Croatian, Czech, Danish, Dawan, Delaware, Dholuo, Drehu, Dutch, English, Esperanto, Estonian, Faroese, Fijian, Filipino, Finnish, Folkspraak, French, Frisian, Friulian, Gagauz (Latin), Galician, Ganda, Genoese, German, Gikuyu, Gooniyandi, Greenlandic (Kalaallisut), Guadeloupean Creole, Gwich'in Haitian Creole, Hän, Hawaiian, Hiligaynon, Hopi, Hotçak (Latin), Hungarian, Icelandic, Ido Igbo, Ilocano, Indonesian, Interglossa, Interlingua Irish, Istro-Romanian, Italian, Jamaican, Javanese (Latin), Jèrriais, Kaingang, Kala Lagaw Ya, Kapampangan (Latin), Kaqchikel, Karakalpak (Latin), Karelian (Latin), Kashubian, Kikongo, Kinyarwanda, Kiribati, Kirundi, Kurdish (Latin), Ladin, Latin Latino sine Flexione, Latvian, Lithuanian Lojban, Lombard, Low Saxon, Luxembourgish, Maasai, Makhuwa, Malay, Maltese, Manx, Māori, Marquesan, Megleno-Romanian, Meriam Mir, Mirandese, Mohawk, Moldovan, Montagnais, Montenegrin, Murrinh-Patha, Nagamese, Creole, Nahuatl, Ndebele, Neapolitan, Ngiyambaa, Niuean, Noongar, Norwegian, Novial, Occidental, Occitan, Old Icelandic, Old Norse, Onëipöt, Oshiwambo, Ossetian (Latin), Palauan, Papiamentu, Piedmontese, Polish, Portuguese, Potawatomi Q'eqchi', Quechua, Rarotongan, Romanian, Romansh, Rotokas, Sami (Inari Sami), Sami (Lule Sami), Sami (Northern Sami), Sami (Southern Sami), Samoan, Sango, Saramaccan, Sardinian, Scottish Gaelic, Serbian (Latin), Seri, Seychellois, Creole, Shawnee, Shona, Sicilian, Silesian, Slovak, Slovenian, Slovio (Latin), Somali, Sorbian (Lower Sorbian), Sorbian (Upper Sorbian), Sotho (Northern), Sotho (Southern), Spanish, Sranan, Sundanese (Latin), Swahili, Swazi, Swedish, Tagalog, Tahitian, Tetum, Tok Pisin, Tokelauan, Tongan, Tshiluba, Tsonga, Tswana, Tumbuka, Turkish, Turkmen (Latin), Tuvaluan, Tzotzil, Uzbek (Latin), Venetian, Vepsian, Volapük, Võro, Wallisian, Walloon, Waray-Waray, Warlpiri, Wayuu, Welsh, Wik-Mungkan, Wiradjuri, Wolof, Xavante, Xhosa, Yapese, Yindjibarndi, Zapotec, Zarma, Zazaki, Zulu, Zuni.

Copyright

©2024 Yota Fonts.
All rights reserved Yota®
is a registered trademark.

Contact

Yota Fonts
44 bis rue Lucien Sampaix
75010, PARIS, France
contact@yotafonts.com